

Arrest

nr. 168 695 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod. De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. RUMONGE, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 maart 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 1 oktober 2010 nam de gemachtigde een beslissing houdende de ongegrondheid van deze verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 oktober 2010 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 december 2010 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 13 december 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 30 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 8 juli 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die op 18 oktober 2011 bij arrest nr. 68 674 deze onontvankelijkheidsbeslissing vernietigde.

Op 9 november 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 18 november 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 21 november 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad, evenals een verzoek tot behandeling bij wege van voorlopige maatregelen dat op 2 december 2014 bij arrest nr. 134 470 werd verworpen.

Op 25 november 2014 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Oostende, waarna de gemachtigde diezelfde dag de beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, evenals een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die op 2 december 2014 bij arrest nr. 134 471 door de Raad werd verworpen.

Op 25 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 25/07/2011. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene verklaart familie (zus: S.O., moeder: S.J.) te hebben in België. Wat de vermeende schending art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te

bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene is vandaag door de politie Oostende aangetroffen op een ander adres (...) dan het door hem opgegeven adres dan dat hij op zijn aankomstverklaring van 14/04/2011 had vermeld. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, §3, 1° van de wet van 15/12/1980."

Op 4 december 2014 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 12 december 2014 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Op 18 december 2014 werd verzoeker gerepatrieerd naar Servië.

Op 10 maart 2016 verwierp de Raad bij arrest nr. 163 895 het beroep ingesteld tegen de beslissing van 21 november 2013 waarbij de aanvraag van 19 december 2013 op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard.

Op 10 maart 2016 verwierp de Raad bij arrest nr. 163 896 ook het beroep ingesteld tegen de beslissing van 25 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 10 maart 2016 verwierp de Raad bij arrest nr. 163 897 eveneens het beroep ingesteld tegen de beslissing van 12 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.3. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.¹

II.1.4. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, dan zou dit niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van verzoekende partij zijn, maar zou een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken. Verzoekende partij heeft belang bij onderhavige procedure daar de detentie en zeker de repatriëring naar haar landkomst, haar gezondheid ernstige schade toebrengt.

Hoewel verzoekende partij er zich van bewust is dat geen nieuwe stukken mogen aangebracht te worden, mag verzoekende partij te allen tijde de actualiteit van haar belang staven, met name met een attest van haar dokter, dokter H., dd. 25 november 2014. Omwille van de relevantie wordt deze hieronder integraal weergegeven (Cf. Stuk 3)

II.1.5. Ook zou dit een schending van artikel 8 EVRM inhouden, aangezien verzoekende partij zou gescheiden worden van haar moeder en zus.

De thans bestreden beslissing houdt dan ook een schending van artikel 8 EVRM in.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

(...)

Bovendien heeft verzoekende partij ingevolge haar medische toestand de nabijheid van haar familie nodig. Zoals blijkt uit het thans neergelegde stuk 3, staan de moeder en zus van verzoekende partij in voor de mantelzorg.

II.1.6. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...).”

Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Verwerende partij lijkt rekening te houden met de gezinssituatie en de medische situatie van verzoekende partij. Maar legt dan toch een inreisverbod op van twee jaar. Dit is niet redelijk.

II.1.7. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

In de thans bestreden beslissing wordt gesteld dat een eventueel verwijdering van verzoekende partij slechts tijdelijk zou zijn en dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij niet in die mate zou gewijzigd zijn dat verzoekende partij bij een verwijdering geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Zoals blijkt uit de feiten en uit de neergelegde stukken klopt deze stelling van verwerende partij niet.

Verzoekende partij heeft een ernstige psychiatrische stoornis. Bovendien staat de familie van verzoekende partij in voor de mantelzorg van verzoekende partij. De behandelende arts stelt letterlijk

dat de detentie van verzoekende partij enkel kan leiden tot een toename van negatieve symptomen en zelfs tot zeer impulsieve zelfmoord.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is, verdere medische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan medicatie en het in Servië ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg en medicatie zodat verdere behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn. De moeder en zus van verzoekende partij kunnen bij een eventuele verwijdering van verzoekende partij niet langer instaan voor de mantelzorg. Verwerende partij heeft hier op geen enkel moment over gemotiveerd.

Aangezien verwerende partij op de hoogte is van de medische regularisatie had zij moeten weten dat verzoekende partij de nabijheid van haar familie nodig heeft opdat haar medische toestand stabiel zou blijven. Verwerende partij is dan ook onzorgvuldig te werk gegaan door te stellen dat er geen schending van artikel 8 EVRM en 3 EVRM zou zijn.

II.1.8. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 8 EVRM, artikel 3 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet heeft geschonden."

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens geschonden acht en op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker meent dat de gemachtigde niet afdoende heeft gemotiveerd waarom hem een inreisverbod werd opgelegd en op welke manier rekening werd gehouden met zijn specifieke omstandigheden, met name zijn gezinssituatie en zijn medische situatie. Verzoeker meent verder dat de motivering dat een eventuele verwijdering van verzoeker slechts tijdelijk zou zijn en dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet in die mate zou zijn gewijzigd dat hij bij verwijdering geen risico zou lopen een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, niet klopt. Hij stelt dat uit de neergelegde stukken blijkt dat hij een ernstige psychiatrische stoornis heeft en dat zijn moeder en zus instaan voor de mantelzorg. Aangezien de gemachtigde op de hoogte was van verzoekers verblijfsaanvraag op medische gronden, had hij volgens verzoeker moeten weten dat verzoeker de nabijheid van zijn familie nodig heeft opdat

zijn medische toestand stabiel zou blijven. Door desondanks te stellen dat er geen schending is van de artikelen 3 en 8 van het EVRM heeft de gemachtigde volgens verzoeker onzorgvuldig gehandeld.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker verklaart een zus en moeder in België te hebben maar dat de verplichting om naar het land van herkomst terug te keren niet in disproportionaliteit staat tot het recht op een gezins- en familieleven, dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft en dat het verzoeker vrij staat om vanuit het land van herkomst een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn familieleven indien hij voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen. Verder wordt gemotiveerd dat uit diepgaand onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de criteria van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat zich in het dossier evenmin stukken bevinden waaruit zou blijken dat sinds de vaststellingen van de Dienst Vreemdelingenzaken hierover de gezondheidstoestand van verzoeker zodanig zou zijn gewijzigd dat hij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de termijn ervan wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers omstandigheden, met name zijn familieleven en zijn gezondheidstoestand, zoals vereist door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de verdere medische zorgen en behandeling die verzoeker nodig heeft en waaraan in Servië een gebrek zou zijn en aangaande de mantelzorg die door zijn moeder en zus wordt opgenomen en de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM die de bestreden beslissing in dat opzicht zou meebrengen, wijst de Raad er verder op dat verzoeker deze zelfde argumenten reeds heeft aangevoerd in het verzoekschrift dat hij had ingediend om bij wege van voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 21 november 2013 waarbij zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

In die zaak oordeelde de Raad hierover als volgt in zijn arrest nr. 134 470 van 2 december 2014:

“2.2.4. Waar verzoeker stelt dat niet werd onderzocht of er in Servië voldoende gespecialiseerde medische begeleiding en verzorgingscentra zijn, kan het volstaan op te merken dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts vereist dat wordt nagegaan of een vreemdeling kan terugreizen naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit hierdoor in het gedrang komen en of deze vreemdeling in dat land niet dreigt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling.

2.2.5. De arts-attaché heeft tevens gemotiveerd dat uit de voorgelegde medische getuigschriften “alleszins niet blijken dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een psychotische decompensatie of een eventuele reële suicidedreiging” en verzoeker na september 2013 geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen heeft aangebracht. Waar verzoeker lijkt te beweren dat zijn psychische aandoening die gepaard gaat met een suicidegevaar mogelijk groter wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst impliceert dit nog niet dat automatisch dient te worden geconcludeerd dat de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dient niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van een zelfde kwalitatief niveau is als dat in België, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. De ambtenaar-geneesheer heeft, met verwijzing naar bronnenmateriaal, duidelijk uiteengezet dat verzoeker kan reizen en in Servië kan beschikken over de nodige medicatie en een opvolging door artsen met de vereiste specialisaties. De vaststelling dat verzoeker in België intensieve mantelzorg krijgt van zijn familie en vrienden wordt niet ontkend, enkel wordt gesteld dat opvolging en begeleiding beschikbaar en toegankelijk is in Servië (zie “Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg)”).

2.2.7. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de in het standaard medisch getuigschrift omschreven ziekteverschijnselen tot een andere conclusie komt dan dokter H. laat op zich evenwel niet toe te besluiten dat enige beoordelingsfout werd gemaakt. Evenmin kan uit het standaard medisch getuigschrift en een consultatieverslag van 25 juni 2013 waarnaar de verzoekende partij refereert, afgeleid worden dat verzoekers nood aan mantelzorg essentieel is (“mantelzorg wordt vermoedelijk zeer goed opgenomen door de familie en landnoten hier”), noch dat deze uitsluitend door zijn familie kan worden gegeven. Indien uit het bij het verzoekschrift nog toegevoegde medisch attest van 25 november 2014 blijkt dat de detentie van verzoekende partij enkel kan leiden tot een toename

van negatieve symptomen en zelfs tot zeer impulsieve zelfmoord, dan kan ook hieruit weliswaar blijken dat de mantelzorg van verzoekers familie helend werkt, doch niet dat deze niet kan worden overgedragen in Servië. Bijkomend kan nog worden gesteld dat verzoekers detentie een tijdelijke situatie is van vasthouding met het oog op zijn verwijdering en niet de situatie zoals deze in Servië zal zijn.

2.2.8. Hieruit blijkt niet dat er een strikte medische vereiste is tot mantelzorg, minstens niet dat deze niet beschikbaar zou zijn zoals gesteld wel wordt in de bestreden beslissing.

2.2.9. Het komt aan de ambtenaar-geneesheer als controlearts toe zijn appreciatie te geven van de in een medisch getuigschrift weergegeven medische problematiek. Uit het medisch advies blijkt alleszins dat de medische problemen zoals verzoeker nog benadrukt in het verzoekschrift, bij de beoordeling zijn meegenomen en geenszins worden geminimaliseerd: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze angststoornis met nervositas, slaapproblemen en andere somatische problemen, posttraumatische stress-stoornis en paranoïde wanen in het kader van extreme angst en PTSD bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië."

Hij heeft dan ook de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria in acht genomen.

2.2.10. Er wordt prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt."

Ook in het verzoekschrift dat verzoeker had ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 25 november 2014 had verzoeker deze argumenten aangaande de mantelzorg door zijn moeder en zus in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM reeds aangehaald.

Zoals verweerder thans aanhaalt in de nota met opmerkingen, oordeelde de Raad daarover in het arrest nr. 134 471 van 2 december 2014 reeds als volgt:

"3.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

3.3.4.1. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

(...)

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van "zeer uitzonderlijke omstandigheden". Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken. De Raad wijst erop dat het EHRM oordeelt dat wanneer medische behandeling en sociale/familiale opvang beschikbaar zijn in het land van terugkeer, zelfs indien deze van mindere kwaliteit zijn dan in de Verdragssluitende Staat (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing) en zelfs indien dit aanzienlijk veel geld kost (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland), er geen sprake is van de "zeer uitzonderlijke omstandigheden" die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Het feit dat deze medische behandeling minder gemakkelijk te verkrijgen is dan in een Verdragssluitende Staat, is geen beslissend element in het licht van artikel 3 EVRM (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51).

Het is aan de verzoekende partij om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.4.2. De Raad merkt op dat verzoeker herhaalt dat hij een ernstige psychiatrische stoornis heeft en dat hij in zijn land van herkomst niet zal kunnen terugvallen op de mantelzorg die in België gegeven wordt door verzoekers moeder en zus.

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift een medische attest neer van 25 november 2014 waarin de behandelende arts stelt dat de detentie van verzoekende partij enkel kan leiden tot een toename van negatieve symptomen en zelfs tot zeer impulsieve zelfmoord. Dit getuigschrift dateert van na de bestreden beslissing zodat de overheid hier geen rekening mee kon houden. Hoe dan ook, verzoekers detentie is een situatie van vasthouding met het oog op zijn verwijdering en niet de situatie zoals deze in Servië zal zijn, minstens wordt dit niet aangetoond.

Overigens dient te worden opgemerkt dat, waar verzoeker nog verwijst naar de mantelzorg van zijn moeder en zus, hij niet aantoont dat deze zorg niet kan worden overgenomen door andere familieleden in Servië, desgevallend in combinatie met de officiële zorginstellingen.

De Raad stelt afsluitend vast dat de verzoeker in het kader van zijn onderhavige vordering niet aantoont dat zijn medische toestand dermate uitzonderlijk en zwaarwichtig is dat er dwingende humanitaire redenen zijn die pleiten tegen de uitwijzing in zijn land van herkomst. Hij toont niet aan dat een behandeling voor hem niet toegankelijk of beschikbaar zou zijn in zijn land van herkomst. De loutere bewering dat de uitwijzing een reëel risico zal inhouden voor zijn leven en zijn fysieke integriteit of zelfs een reëel risico zal inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is geenszins voldoende om een daadwerkelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.3.4.3. Prima facie wordt niet aangetoond dat de uitwijzing van de verzoeker, gezien zijn medische toestand, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

(...)

3.3.5.2. De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met artikel 8 van het EVRM. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"Betrokkene verklaart familie (zus: S. O. (...), moeder: S. J. (...)) te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

Verzoeker gaat volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing, waarbij wel werd ingegaan op het door verzoekers aangevoerde familieleven in België. Verzoeker weerlegt derhalve de motieven van de bestreden beslissing niet. Minstens wordt niet aangetoond dat verzoeker in Servië onmogelijk zal kunnen rekenen op de mantelzorg die hij desgevallend nodig heeft.

Voorts en in de veronderstelling dat er nog enig beschermenswaardig gezins- of familieleven zou bestaan tussen de meerderjarige verzoeker en zijn moeder en zus, legt artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting op voor een Staat om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van

vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De gezondheidsproblematiek die verzoeker aanvoert is prima facie immers niet van die aard dat hij de permanente mantelzorg van zijn moeder en zus nodig heeft en er blijkt niet dat het voor de familieleden van verzoeker onmogelijk zou zijn om verzoeker op regelmatige tijdstippen in Servië te bezoeken en op die wijze hun relatie verder te zetten. Verzoekers moeder en zus hebben immers verblijfsvergunningen in België en kunnen dus zonder administratieve belemmeringen naar Servië,...], reizen.

3.3.5.3. Er werd prima facie geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.”

Samenvattend merkt de Raad op dat in de *supra* geciteerde arresten werd vastgesteld dat verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat hij de nodige medische behandeling en opvolging niet zou kunnen krijgen in het land van herkomst. Evenmin heeft hij aangetoond dat hij noodzakelijkerwijze zou zijn aangewezen op de mantelzorg die zijn moeder en zus hem nu bieden en dat deze mantelzorg niet kan worden overgenomen door andere familieleden of officiële instanties in Servië. Wat betreft het verder zetten van het familieleven met de moeder en de zus blijkt niet dat dit niet via bezoeken van de moeder en zus in Servië zou kunnen. Nu verzoeker zijn middel op deze punten op dezelfde manier ontwikkelt en de raadsman ter zitting evenmin heeft opgemerkt dat er na verwijdering zich daadwerkelijk een probleem aangaande de opgeworpen schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM heeft voorgedaan doch enkel heeft verwezen naar diens verzoekschrift, ziet de Raad thans geen reden om af te wijken van de beoordeling van de beweerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals die reeds eerder werd gemaakt in de *supra* geciteerde arresten. Verzoeker ontwikkelt zijn middel in onderhavig beroep geenszins op een andere wijze dan in beide voorgaande zaken, of brengt geen nieuwe elementen aan die toelaten een andere beoordeling te maken. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat ten slotte de verwijzing in het verzoekschrift naar het attest van de behandelende arts betreft, waarin wordt gesteld dat de detentie van verzoeker enkel kan leiden tot een toename van negatieve symptomen en zelfs tot een zeer impulsieve zelfmoord, sluit de Raad zich thans aan bij wat hierover reeds werd gesteld in het *supra* geciteerde arrest nr. 134 471 van 2 december 2014, namelijk dat deze detentie een vasthouding met het oog op verwijdering uit het Rijk betrof en dus niet de situatie is zoals deze in Servië zal zijn, of dit werd althans niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande blijkt evenmin dat verweerder de bestreden beslissing op een onredelijke wijze heeft genomen, op een onzorgvuldige wijze heeft voorbereid of niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES